

народното дело. Така техните образи имат особено излъчване в сравнение с останалите живи герои. Това води и до тяхното митологизиране във фолклорните произведения.

Плод на нефактологическото фолклорно мислене е и смесването на историческото време и исторически пластове и в много от песните, „пренебрегването“ на историческите факти. В един текст наред с Хаджи Димитър и Стефан Караджа са Раковски, Ильо войвода или Богдан Богданлията, Златито Кокарчанина, Пею Буюклията все реално съществували исторически личности, живели и действували в различни епохи и области, някои от тях свързани в революционната си дейност с Хаджи Димитър, но неучаствували заедно с него в една чета.

За времето на създаване на тези произведения – втората половина на 19 и началото на 20 в. – те са били с особена социално-информационна функция. Наред с пресъздаването на реални исторически събития, на определени знания за тези събития и исторически личности е налице изграждане по чисто фолклорен път на своеобразен пантеон от „вехти“ и нови войводи и хайдутути, събрани в „блажена Стара планина“ под хайдушкото знаме на хайдушкото сборище. Ето я тази необходима на фолклорното съзнание идеализация, продиктувана от реалното историческо време, от реалната историческа ситуация, налагащи ново отношение към героите. Плод на този стремеж за възвеличаване името и делото им е смесването на имена на известни войводи хайдутути.

Тук се натъкваме и на още едно интересно явление. Това е стремежът за възвеличаване на отделни хайдутути, действували в района на едно или няколко села, хайдутути, които в своя живот и дело не надрастват себе си и не достигат идейно до нивото на революционера. Но в народните песни наравно с образите на Хаджи Димитър и Стефан Караджа е и местният хайдутин. Като представител на колектива на селището, в което песента е създадена ли е „минала“ оттам, той е „своят“ герой в борбата и затова на него му е отредено място в редицата на героите.

Разбира се, възможно е и е допустимо като явление, някои от песните за Хаджи Димитър и Стефан Караджа да са имали свои „прототипове“, т.е. да са били създадени за други личности, но в тяхната форма и отчасти съдържание да са вплетени новите мисли и идеи за образите на герои и събития от по-ново време.